

ER IS NIEMAND MEER

Toen Mary Lennox naar Misselthwaite Manor gestuurd werd, het landgoed van haar oom, werd ze overal het lelijkste kind van de wereld gevonden. Ja, dat kon! Ze was een miezerig, schriel scharminkel met miezerig piekhaar en een miezerig, zuur gezicht. Ze had gelig haar en een gelige huid, want ze was constant ziek, zwak of misselijk. Ze was opgegroeid in India, waar haar vader in het Britse bestuur zat. Haar vader was meestal naar zijn werk. Haar moeder, die door iedereen in de wijde omgeving een schoonheid werd genoemd, leefde alleen voor feestjes en had nooit een kind willen hebben: ze liet Mary meteen na de geboorte naar een Ayah brengen, een Indiase kinderoppas. De Ayah kreeg te horen dat ze het kind maar het best uit de buurt kon houden van haar meesteres, de mooie Mem Sahib. Dus werd Mary als baby uit de buurt van haar ouders gehouden en toen ze groter werd ook. Later herinnerde ze zich uit haar vroege kindertijd alleen maar donkere Indiase gezichten. Omdat haar Ayah en de andere bedienden haar altijd en in alles haar zin gaven – de Mem Sahib zou boos worden als het kind ging krijsen – werd ze een onuitstaanbaar bazig, zelfzuchtig, eigzinnig, door en door verwend kreng. De jonge Engelse gou-

vernante die haar les moest geven, kreeg zo'n hekel aan haar dat ze binnen drie maanden ontslag nam en de gouvernantes na haar haalden zelfs dat niet. Als Mary er zelf niet zo naar had gehunkerd verhalen te kunnen lezen, zou ze nooit een letter geleerd hebben.

Op een broeierig hete ochtend werd Mary, ze was intussen negen jaar oud, in een slecht humeur wakker en toen ze merkte dat niet haar Ayah maar iemand anders naast haar bed stond, werd ze pas goed kwaad. 'Wat kom jij hier doen?' zei ze. 'Ik wil jou niet. Haal mijn Ayah!'

De vrouw zag er bang uit. Ze stamelde dat de Ayah niet kon komen en toen Mary naar haar begon te slaan en te schoppen leek ze nog banger te worden, al bleef ze stug volhouden dat de Ayah niet kon komen.

Er was die dag helemaal iets vreemds aan de hand. Niets ging volgens de regels. Bedienden stonden niet op hun plaats en wie er wel was, sloop in het wilde weg rond met een asgrauw, ontgaan gezicht. Niemand legde Mary iets uit en de Ayah kwam niet. Iedereen liet haar zomaar alleen. Diep verontwaardigd liep ze de tuin in en kroop in haar eentje onder een boom naast de veranda. Ze deed alsof ze een bloemperkje maakte en zette grote, rode kelken van de hibiscus in kluiten aarde, terwijl ze kwaadaardige verwijten en scheldwoorden mompelde die de Ayah te horen zou krijgen zodra ze kwam opdagen. 'Varken! Varken! Kind van een varken!' gromde ze. Voor het volk van India was dat de allergrootste belediging.

Zo bleef ze doorfoeteren tot haar moeder en een jonge officier de veranda op kwamen en met gedempte stemmen begonnen te praten. Mary staarde naar haar moeder. Dat deed ze altijd wanneer ze de kans kreeg omdat de Mem Sahib, zoals Mary – net als iedereen – haar moeder noemde, zo betoverend mooi was en zulke prachtige kleren droeg. Ze had krullend, zijdezacht haar, een schattig neusje – dat ze voor van alles leek op te trekken – en grote, altijd lachende ogen. Haar kleren waren fijn en zwierig en ze zaten, verbeeldde Mary zich, altijd 'vol met kantjes'. Ze leken deze ochtend nog voller met kantjes te zitten dan anders, maar de grote ogen van

de Mem Sahib lachten deze keer niet, ze waren eerder groot van ontzetting.

‘Is het zo erg? O, nee toch?’ hoorde Mary haar zeggen.

‘Heel erg,’ zei de jonge officier met een bevende stem. ‘Vreselijk erg, mevrouw Lennox. U had al weken geleden de heuvels in moeten gaan.’

De Mem Sahib klemde haar handen ineen. ‘O, ik weet het!’ riep ze. ‘Dat had ik ook moeten doen. Ik bleef alleen voor dat galadiner. Ik ben gek geweest! Gek!’

Op dat moment kwam er zo’n schrikbarend gejammer uit een van de hutten van de bedienden dat de Mem Sahib zich vastklemde aan de arm van de officier en Mary rillingen over haar rug voelde gaan. Het gejammer werd nog angstaanjager.

‘Wat is dat? Wat is dat?’ riep mevrouw Lennox hijgend.

‘Er is iemand dood,’ zei de officier. ‘U had niet gezegd dat er al een uitbraak was onder uw bedienden.’

‘Dat wist ik niet,’ riep de Mem Sahib. ‘Kom mee. Gauw! Kom mee!’ En ze rende het huis in.

Daarna gebeurden er onbeschrijflijke dingen en Mary hoorde de reden van alle wanorde in huis. Er was een cholera-epidemie uitgebroken! De mensen stierven als vliegen!

Haar Ayah werd ’s nachts ziek en was ’s middags al dood; het luide gejammer van de bedienden was om haar geweest.

De nacht erop stierven nog drie bedienden en andere bedienden vluchtten weg. Er heerste paniek: in ieder huis of hutje in de buurt lag wel iemand op sterven.

Het was de tweede dag van de cholera-uitbraak overal zo’n chaos dat Mary zich in haar slaapkamer terugtrok. Daar werd ze door iedereen vergeten. Niemand dacht aan haar, niemand miste haar. Ze bracht uren alleen door, soms slapend, soms huilend. Het enige wat tot haar doordrong was dat er mensen ziek waren en dat ze onbekende geluiden hoorde, griezelige geluiden.

Een keer waagde ze zich in de eetkamer. Er was niemand, maar op de gedekte tafel stonden nog halfvolle schalen. Het leek of borden en stoelen in grote haast weggeduwd waren. Mary at wat fruit en crackers en dronk omdat ze zo'n dorst had een paar nog bijna volle glazen leeg. Wat erin zat smaakte zoet en ze wist niet dat het wijn was. Ze werd er slaperig van, ging terug naar haar slaapkamer en deed de deur dicht, bang voor het gejammer in de hutten en voor de jachtig rennende voeten, kon al gauw haar ogen niet openhouden, ging op bed liggen en wist van niets meer.

Ze sliep zo vast dat de wanhoopskreten en het rumoer van wat er in en uit het huis werd gedragen niet tot haar doordrongen.

Toen ze wakker werd, staarde ze naar de muur en luisterde. Het was stil in huis, stiller dan anders. Ze hoorde geen stemmen en geen voetstappen meer en vroeg zich af of iedereen beter was, of alles weer gewoon zou worden en wie er – nu de Ayah dood was – voor haar moest zorgen. Er kwam natuurlijk een nieuwe Ayah. Misschien kende die wat spannende nieuwe verhalen. Dat werd weleens tijd. Ze liet geen traan om haar dode Ayah, ze was geen aanhankelijk kind en had nooit veel om iemand gegeven.

Al het lawaai, het heen en weer gejakker en het gejammer over de cholera had haar bang gemaakt en ze was woedend dat niemand naar haar toe was gekomen.

Mensen dachten als ze cholera hadden kennelijk alleen aan zichzelf. Maar als iedereen beter was, zou er natuurlijk direct iemand komen.

Er kwam niemand. Terwijl ze lag te wachten leek het huis stiller en stiller te worden. Er ritselde alleen iets over de mat en ze zag een slangetje dat met ogen als edelstenen naar haar omhoogkeek. Ze schrok er niet van, want het slangetje was ongevaarlijk en kronkelde al van de mat af om weg te glippen onder de deur.

‘Wat is het toch stil,’ zei ze hardop. Ze was, omdat ze vaak alleen zat, gewend tegen zichzelf te praten. ‘Het lijkt wel of die slang en ik alleen in huis zijn.’

Maar iets later hoorde ze voetstappen op de veranda. Zachtjes pratend

kwamen er een paar mannen het huis in. Wie waren dat? Wie had die kerels binnengelaten? Het leek of alle deuren een voor een opengingen en er in alle kamers werd rondgespookt.

‘Wat een troosteloze toestand!’ hoorde ze iemand zeggen. ‘Ach, dat beeldige mevrouwtje! En haar dochtertje ook, ben ik bang. Ik hoorde tenminste dat er nog een kind moest zijn, al heeft niemand het ooit gezien.’

Mary stond midden in de kamer toen de deur openzwaaide, een lelijk, klein ding met een ontevreden gezicht: Mary had honger en voelde zich verwaarloosd. De man die binnenkwam was een forse kolonel die ze weleens met haar vader had zien praten. Hij zag er somber en bezorgd uit en toen Mary daar onverwacht voor hem stond, deinsde hij met een soort luchtsprong achteruit.

‘Barney!’ riep hij. ‘Er is toch een kind hier! Alleen! In dit sterfhuis! Grote genade, wie kan dat zijn?’ De man die Barney heette kwam ook binnen.

‘Ik ben Mary Lennox,’ zei Mary afgemeten en ze richtte zich hoog op. Ze vond het erg onbeschoft van de kolonel dat hij haar vaders huis ‘dit sterfhuis’ durfde te noemen.

‘Ik viel in slaap toen ze cholera hadden.’

‘Dit moet het kind zijn over wie niemand het had,’ zei de kolonel. ‘Ze zijn haar vergeten.’

‘Waarom zijn ze mij vergeten?’ riep Mary stampvoetend. ‘Waarom komt er niemand?’

Barney leek te vechten tegen zijn tranen. ‘Arm kleintje, dat kan niet,’ zei hij zacht. ‘Er is niemand meer.’

Dat was hoe Mary hoorde dat ze geen ouders meer had. Dat haar vader en moeder ’s nachts het huis uit waren gedragen en begraven. Dat de bedienden halsoverkop waren gevlucht. Dat niemand eraan had gedacht dat er nog ergens een Missie Sahib moest zijn. Dat het daarom zo stil leek.

Dat zij en die slang echt alleen in huis waren geweest.

JUFFROUW MARY 'T DEUGTALWEERNIET

Mary had vanuit de verte graag naar haar mooie moeder gekeken, maar ze was nooit echt dicht bij haar geweest. Ze kon dus moeilijk van de Mem Sahib houden of om haar treuren toen ze dood was. Ze dacht zoals gewoonlijk aan zichzelf. Was ze ouder geweest, dan had ze zich misschien zorgen gemaakt over de toekomst, maar verwend als ze was verwachtte ze dat alles weer zou worden zoals het hoorde. Ze maakte zich er hoogstens zorgen over of ze wel de juiste bedienden zou krijgen die zouden doen wat zij wilde.

De eerste weken mocht ze logeren in het huis van de Engelse dominee. Ze wist dat ze er niet lang kon blijven en dat kwam haar goed uit. De dominee was arm en had vijf kinderen. Ze droegen slonzige kleren, maakten ruzie en paktten elkaars speelgoed af. Mary haatte het rommelige huis en ze deed zo onaardig tegen de kinderen dat die al na een paar dagen niet meer met haar wilden spelen. Basil, een brutaal joch met blauwe ogen aan wie Mary toch al een hekel had, bedacht zelfs een bijnaam voor haar. Toen ze een keer in haar eentje zat te spelen onder een boom en net als thuis naast de veranda een tuintje probeerde te maken met perken en paden, kwam

Basil eraan. Hij bleef staan en zei: ‘Waarom maak je ook niet een rotstuinj-tje van kiezelsteentjes? Daar in het midden!’ Hij leunde over haar heen om te wijzen.

‘Ga weg!’ snauwde Mary. ‘Ik speel niet met jongens!’ Basil werd kwaad en begon haar te sarren alsof ze een van zijn zusjes was. Hij danste om haar heen, trok gekke gezichten, lachte haar uit en zong het bekende kinderliedje:

‘Juffrouw Mary ’tDeugtalweerniet.
Hoe staat je tuintje erbij?
Klokjes, kelkjes, belletjes,
en schelpjes mooi op een rij.’

Hij bleef zingen tot de andere kinderen hem hoorden en meededen. Hoe driftiger Mary werd, hoe harder ze zongen. Sinds die dag noemden de kinderen haar als ze onder elkaar waren ‘juffrouw Mary ’tDeugtalweerniet’ en als Mary er wel bij was ook.

‘Jij gaat aan het eind van de week weg,’ zei Basil een paar dagen later. ‘Naar daar waar je thuishoort, juffrouw Mary ’tDeugtalweerniet. En ik ben blij toe.’

‘Ik ook,’ snauwde Mary. ‘En waar is thúís?’

‘Zij weet niet eens waar thuis is,’ zei Basil met de verachting van een achtjarige. ‘Thuis? Dat is Engeland. Oma woont daar. Onze zus Mabel is vorig jaar naar haar toe gestuurd. Jij gaat niet naar je oma. Je hebt geeneens een oma. Jij gaat naar je oom, meneer Archibald Craven.’

‘Ik weet niets van een oom,’ beet Mary hem toe.

‘Ik heb vader en moeder over hem horen praten,’ zei Basil. ‘Hij woont in een eenzaam, griezelig groot oud landhuis en er komt geen mens bij hem langs. Hij heeft altijd zo’n slecht humeur dat hij nooit iemand binnenlaat. En al zou hij het willen dan kwam er nog niemand bij hem, want hij is een bullebak en heeft ook nog eens een bochel. Je gaat bij een bullebak met een bochel wonen, juffrouw Mary ’tDeugtalweerniet!’

‘Je kletst,’ zei Mary. Ze draaide zich om en duwde haar vingers diep in haar oren. Maar wat Basil gezegd had bleef door haar hoofd malen. Bullebak. Bochel.

Die avond, toen mevrouw Crawford vertelde dat ze naar Engeland zou vertrekken, naar haar oom, meneer Archibald Craven van Misselthwaite Manor, zat Mary te luisteren zonder een spier te vertrekken. De dominee en mevrouw Crawford wisten niet wat ze aan het kind hadden. Ze deden hun best om aardig tegen haar te zijn, maar Mary draaide haar gezicht weg als mevrouw Crawford haar een kus wilde geven en ze verstijfde als meneer Crawford een arm om haar heen sloeg.

‘Ze is erg lelijk,’ zei mevrouw Crawford hoofdschuddend. ‘En haar moeder was zo mooi en had zulke charmante manieren, terwijl Mary echt onhandelbaar is. Ik heb nog nooit zo iets meegemaakt. De kinderen noemen haar juffrouw Mary ’tDeugtalweerniet en al vind ik dat erg ondeugend, ik begrijp het wel.’

‘Als haar moeder dat mooie gezicht en die charmante manieren wat vaker in de kinderkamer had laten zien, was Mary misschien minder onhandelbaar geworden,’ zei de dominee. ‘Is het niet treurig dat na de dood van die mooie, charmante vrouw zoveel mensen niet eens wisten dat ze een kind had!’

‘Ik geloof dat ze nooit naar Mary omkeek,’ zei mevrouw Crawford. ‘Toen de Ayah dood was, dacht niemand meer aan het arme ding. De bedienden sloegen op de vlucht en lieten haar achter in dat lege huis. Kolonel McGrew zei dat hij bijna achteroversloeg toen hij de deur opendeed en haar daar moederziel alleen in de kamer zag staan.’

Mary maakte de lange zeereis van India naar Engeland onder de hoede van een officiersvrouw die haar zoon en dochter naar een Britse kostschool ging brengen en die zo in beslag werd genomen door haar eigen kinderen,

dat ze blij was toen ze Mary kon overdragen aan mevrouw Medlock, de huishoudster van Misselthwaite Manor, die meneer Archibald Craven naar Londen had gestuurd om het kind op te halen. Mevrouw Medlock was een dikke vrouw met rode wangen en scherpe ogen. Ze droeg een knalrode jurk, een zwartzijden mantel en een zwarte hoed vol stijve, roodfluwelen bloemen die meetilden met elke beweging van haar hoofd.

Mary mocht haar meteen niet, maar ze mocht bijna nooit iemand dus erg bijzonder was dat niet, en mevrouw Medlock moest ook weinig hebben van Mary.

‘Ach, ’t is zonde dat ik het zeg, maar wat een lelijk scharminkel is dat,’ zei ze tegen de officiersvrouw toen ze in het hotel waren aangekomen waar ze de nacht zouden doorbrengen. ‘En haar moeder moet zo’n schoonheid geweest zijn. Nou, daar heeft ze haar dochter weinig van meegegeven, vindt u ook niet, mevrouw?’

‘Misschien knapt ze later wel op,’ zei de officiersvrouw goedig. ‘Wanneer ze straks minder geel is en niet meer zo nors kijkt. De vorm van haar gezicht is goed. En kinderen kunnen nog zo veranderen.’

‘Hm, ze zal flink moeten veranderen wil ze wat opknappen,’ zei mevrouw Medlock. ‘En als u het mij vraagt is ze daarvoor op Misselthwaite aan het verkeerde adres.’

Ze dachten dat Mary, die naar de passerende bussen en taxi’s stond te kijken, hun gesprek niet kon horen, maar Mary hoorde alles en werd nog nieuwsgieriger naar haar oom en naar Misselthwaite Manor. Wat voor een huis zou het zijn? En wat voor een man? En wat was een bochel? Ze had nooit een bochel gezien. Misschien bestonden er geen bochels in India.

Sinds ze bij andere mensen woonde zonder haar Ayah, voelde ze zich alleen en ze dacht na over dingen die nieuw voor haar waren. Ze vroeg zich af waarom het leek of zij, Mary, de enige was die bij niemand hoorde, of ze nooit iemands kind was geweest – ook niet toen haar vader en moeder nog leefden. Andere kinderen hoorden bij hun ouders, waren van hun ouders, zoals de kinderen van de dominee en de twee kinderen met wie ze

op de boot had gezeten, maar zij alleen was nooit iemands kleine meisje geweest. Ze had bedienden gehad en lekker eten, en mooie kleren en kastenvol speelgoed, maar niemand gaf echt om haar. Ze besepte niet dat het kwam omdat ze onuitstaanbaar was, want dat wist ze niet. Volgens Mary was iedereen onuitstaanbaar behalve zichzelf. En die mevrouw Medlock met haar rode, ordinaire gezicht en haar opzichtige hoed was wel het meest onuitstaanbare mens dat ze ooit had meegemaakt.

Toen ze de volgende dag aan de reis naar Yorkshire zouden beginnen, liep Mary met opgeheven hoofd naar de trein, een heel eind van de huishoudster af. Ze wilde niet met haar gezien worden. Stel je voor dat mensen zouden gaan denken dat ze bij elkaar hoorden! Dat ze moeder en dochter waren!

Maar mevrouw Medlock trok zich ook niets aan van Mary. Ze had in haar eigen woorden ‘geen geduld voor kuren van snotneuzen’. Ze was liever niet naar Londen gegaan, maar ze had als huishoudster op Misselthwaite een prettige, goedbetaalde baan en die kon ze alleen houden zolang ze deed wat Archibald Craven haar opdroeg. Ze waagde het niet hem iets te weigeren.

‘Kapitein Lennox en zijn vrouw zijn bezweken aan cholera,’ had meneer Craven op zijn kille, korte manier gezegd. ‘Kapitein Lennox was de broer van mijn vrouw en ik ben de voogd van zijn dochter. Ze komt op Misselthwaite wonen. U moet haar in Londen ophalen.’

Dus pakte mevrouw Medlock haar koffertje en ging naar Londen.

Mary zat in een hoekje van de coupé met haar handen in haar schoot, een lelijk, verveeld kind. Ze had niets te lezen of te doen. Haar huid leek door de zwarte rouwjurk die ze droeg nog geler en vanonder een zwartzijden kapje vielen lange, steile haarpieken.

Ik heb van mijn leven nog nooit zo’n verwend nest meegemaakt, dacht

mevrouw Medlock. En nog nooit een kind dat zo lang zo stil kan zitten zonder een woord te zeggen!

Ten slotte kreeg ze genoeg van de stilte en met een kordate, luide stem begon ze te praten.

‘Ik denk dat ik net zo goed alvast kan vertellen waar je naartoe gaat,’ zei ze. ‘Weet je al iets van je oom af?’

‘Nee,’ zei Mary.

‘Hebben je vader en moeder je nooit iets over hem verteld? Nooit over hem gepraat?’

‘Nee,’ zei Mary. Haar vader en moeder hadden haar nooit iets verteld en nooit met haar gepraat.

‘Hm,’ was het antwoord van mevrouw Medlock. Ze keek naar het strakke kindergezicht, zweeg een moment, maar niet lang. ‘Ik denk dat ik je beter een beetje kan voorbereiden. Je gaat naar een nogal ongewoon huis, zie je.’

Mary vertrok geen spier. Mevrouw Medlock haalde een paar keer diep adem en ratelde: ‘Het landgoed Misselthwaite ligt al zeshonderd jaar aan de rand van de Misselse hei en het huis heeft ruim honderd kamers. De meeste zitten tegenwoordig op slot. Er zijn overal schilderijen en kostbare antieke meubelstukken en rondom het gebouw ligt een groot park met tuinen en eeuwenoude bomen... De takken hangen soms tot op de grond!’

Ze hield even op en haalde nog eens diep adem. ‘Maar eh, dat is het zo’n beetje,’ besloot ze onverwacht.

Mary was ondanks zichzelf blijven luisteren. Alles wat ze hoorde was nieuw voor haar, heel anders dan wat ze kende van India, en alles wat nieuw en anders was boeide haar. Maar ze liet niets merken. Haar gezicht bleef onbewogen.

‘Nou, wat denk je?’ vroeg mevrouw Medlock. ‘Wat vind je ervan?’

‘Niets,’ zei Mary. ‘Dat soort bouwwerken ken ik niet.’

Mevrouw Medlock schoot in de lach. ‘Zoals jij praat, kind. Je lijkt wel honderd. Ben je dan niet eens benieuwd naar waar je terechtkomt?’

‘Het maakt weinig uit of ik er benieuwd naar ben of niet,’ zei Mary.

‘Dat is waar,’ zei mevrouw Medlock. ‘Het maakt weinig uit. Maar om eerlijk te zijn, waarom je zo nodig op Misselthwaite Manor moet komen wonen is mij een raadsel. Misschien is dat het gemakkelijkste voor meneer Craven. Het personeel daar vangt je wel op. Hijzelf zal echt geen moeite voor je doen. Hij doet nooit moeite, voor niemand.’ Ze onderbrak zichzelf alsof ze zich iets herinnerde. ‘O ja... Hij heeft een hoge rug,’ zei ze. ‘Daar begon alle ellende mee. Al toen hij klein was. Het maakte dat hij mensen van zich afstootte en weinig plezier had van zijn geld en zijn landgoed. Tot hij trouwde.’

Mary keek haar met wijd open ogen aan. Ze had niet verwacht dat een man met een bochel getrouwd kon zijn. Mevrouw Medlock merkte dat Mary luisterde en omdat ze zichzelf nogal graag hoorde praten, ging ze opgewekt verder. Het was haar manier om de tijd door te komen.

‘Hij trouwde met een jong, mooi meisje en hij zou hemel en aarde hebben bewogen voor het minste of geringste wat haar gelukkig kon maken. Niemand had verwacht dat ze met hem zou trouwen, maar ze deed het! De mensen zeiden natuurlijk dat ze het om zijn geld deed, maar dat was niet waar, absoluut niet,’ zei de huishoudster met klem. ‘En toen ze stierf...’

‘O, ging ze dan dood?’ riep Mary voor ze zich kon inhouden. Ze had zitten denken aan het sprookje van de lelijke, geestige prins en de beeldschone, domme prinses en ze voelde een steek van medelijden voor meneer Archibald Craven.

‘Ja, ze ging dood,’ zei de huishoudster. ‘En dat maakte dat meneer Craven zich nog meer terugtrok. Hij wil nog steeds geen mens zien. Hij gaat meestal op reis en als hij op Misselthwaite is, blijft hij in de westelijke vleugel. Daar heeft hij zijn kamers en er komt niemand bij hem binnen, behalve Pitcher. Pitcher is oud, maar hij heeft meneer altijd verzorgd en kent hem door en door.’

Het leek op iets uit een boek, maar Mary werd er niet vrolijker van. Een huis met wel honderd kamers, bijna allemaal op slot, aan de rand van de

hei – wat dat hei ook mocht zijn – was niet aantrekkelijk. Een man met een bochel die zichzelf in zijn kamers terugtrok klonk ook niet echt gezellig. Ze keek met samengeperste lippen uit het raam en het leek alsof de regen, die in stromen neerviel en schuine strepen trok over de ruiten, bij het sombere vooruitzicht paste. Als de mooie, jonge mevrouw Craven was blijven leven, had zij het daar op Misselthwaite misschien wat op kunnen fleuren door, zoals de Mem Sahib, overal vrolijk op te duiken in zwierige kleren ‘vol met kantjes’. Maar zij was er niet meer.

‘Je moet niet denken dat je meneer Craven te zien krijgt,’ zei mevrouw Medlock. ‘En je moet ook niet denken dat er op Misselthwaite iemand is om mee te praten. Je zult moeten leren voor jezelf te zorgen en je in je een-tje te amuseren. Je krijgt nog te horen in welke kamers je mag komen. In de tuinen van het landgoed mag je overal vrij rondlopen, maar in het huis niet. Meneer Craven wil niet hebben dat je gaat rondsuffelen.’

‘Ik heb er geen behoefte aan om te gaan rondsuffelen,’ snauwde Mary. En even plotseling als het gevoel van medelijden voor meneer Archibald Craven bij haar was opgekomen verdween het weer, en ze stelde vast dat zo’n stomme naarling als hij gewoon verdiende wat hem was overkomen. Weer keek ze door het beslagen raam naar buiten. Het leek of het voor eeuwig zou blijven regenen. Ze bleef er zo strak naar kijken dat het grijs voor haar ogen steeds donkerder werd en ze in slaap viel.

